A honvédség polgári alkalmazottai jelentkezzenek munkahelyükön

A továbbszolgáló tiszthelyettesek megkapják illetményüket

Mi lesz a sorsuk azoknak a továbbszolgáló tiszthelyetteseknek és polgári alkalmazottaknak, akik a hadseregben teljesítettek szolgálatot? Erre a kérdésre várnak választ százak és százak. Ezzel a kérdéssel kerestük fel a honvédelmi minisztérium illetékes szervét, ahol az alábbiakat közölték:

— A polgári alkalmazottak a rendelkezésnek megfelelően jelentkezzenek munkahelyükön és haladéktalanul kezdjék meg a munkát. A továbbszolgáló tiszthelyettesek — ugyancsak az érvényben lévő rendelkezésnek megfelelően — újabb intézkedésig maradjanak lakásukon. A hadseregben szokásos fizetési napon jelentkezzenek szolgálati helyükön, ahol illetményüket átvehetik.

Egészségünk védelmében

Bőséges gyógyszerkészletek állnak a lakosság rendelkezésére

Dr. Kátay Aladár, az Egészségügyi Minisztérium járványügyi osztályának vezetője a Magyar Honvédnak a következő nyilatkozatot adta:

— Először is a testi tisztálkodás feltételeit biztosítjuk.

A mai napon több fürdőt üzembehelyeztünk. Ugyanekkor a Köztisztasági Vállalat megkezdte egyes utcák, terek takarítását.

Sajnos a szemétszállítás még komoly akadályokba ütközik.

— Sokat segíthet munkánkban a főváros lakossága. A szerves hulladék ugyanis még ilyen hűvös időben is bomlásnak indul. Arra kérjük ezért a lakosokat, a házfelügyelőket, hogy ahol erre lehetőség van, földeljék el a hulladékokat.

— Az egyéni védekezés fő módszere most is, mint mindig, a tisztaság.

— A mai napon

több kerületi rendelőintézetben megindult a munka, s a betegbiztosító orvosai is megkezdték betegeik látogatását.

Bőséges gyógyszerkészletek állnak a lakosság rendelkezésére. Igaz, hogy vannak szállítási nehézségeink, de ezek rövidesen megszűnnek.

— Összefoglalva: nincs jelentős járványveszély. Ennek ellenére elővigyázatosságra, tisztaságra van szükség egészségünk megvédelmezése érdekében — fejezte be nyilatkozatát Kátay Aladár dr., az Egészségügyi Minisztérium Járványügyi Osztályának vezetője.

A Hold utcai vásárcsarnokban

Az elmúlt napok idegfeszítő sorbanállásai után bizonyos mértékben javult a főváros élelmiszer-ellátása. Az üzletek előtt rövidebbek a sorok és a szatyrok, a kosarak is észrevehetőbben tömöttebbek. Változtak az igények is. Néhány nappal ezelőtt még az volt a legboldogabb ember, aki a hosszú órákig tartó sorbanállás után végre kenyérhez jutott. Vasárnap délelőtt ezzel szemben a Hold utcai csarnokban várakozás nélkül juthattunk friss kenyérhez. Sőt, a déli órákban az emberek többsége már húsért állt sorba.

A nagy többség nem hiába várakozott. A csarnokba 10-én és 11-én az ország különböző vidékeiről többszáz métermázsa élelmiszer érkezett. Élelmiszert küldtek az állami gazdaságok, *Kaposvár, Cegléd, Debrecen, Nyiregyháza, Hódmezővásárhely, Békéscsaba, Győr* és más városok. A legjobbkor érkezett a *Seregélyesi Állami Gazdaság* küldeménye. Nagyon sokan vártak tejre és a csarnokban egy liter sem volt. Ekkor érkeztek meg a gazdaság gépkocsijai 1150 liter tejjel. A derék dolgozók saját maguk rakták le és hordták be az árut az árusítóhelyre. Közben két megye élelmiszerszállítmánya érkezett meg. Hódmezővásárhelyről a többi között 30 métermázsa lisztet és több mint 60 métermázsa kenyeret szállítottak. A Szabolcs megyeiek szállítmánya: több mint 100 métermázsa sertéshús, 667 kiló vágott liba, 100 métermázsa kenyér, 1500 liter tej, mázsaszámra a vaj és túró. Egyéb megyék és vállalatok szállítmányai: 40 métermázsa baromfi, 106 métermázsa sertéshús, 15 métermázsa liszt, 19.000 tojás, 160 métermázsa zöldség és más áruk. Ezenkívül csupán a Szabolcs megyeiek több mint 250 métermázsa élő sertést szállítottak a vágóhídra.

Árva a ház . . .

Ma reggel, aki a városban járt, észrevehette, hogy a forgalom, hacsak gyalogosan is, de megindult. Az emberek sietnek dolguk után, pezseg az élet. Nem mondhatjuk ugyanezt az OTSB hatalmas Hold utcai épületéről. Itt bizony a teljes bizonytalanság képét láthattuk. A négyemeletes épületkolosszus szobái kongnak az ürességtől. Néhány hivatalnok, aki e korai időben (9 óráig) meglátogatta „volt" munkahelyét, a portán beszélgetett. Senki nem tud semmit! Ádám József, az egyik osztály vezetője szerint, a héten várják, hogy a Minisztertanács az ő ügyükben is döntsön.

Tudomásunk szerint a Minisztertanács tervbevette az OTSB megszüntetését. Helyette, egy egészen szűk, néhány emberből álló, az egyik minisztérium osztályaként működő szervet állítanának fel. Szerintünk is az lenne a helyes, ha az OTSB hatalmas adminisztációs szervezetének igen költséges munkáját — társadalmi munkában — volt sportolók, a társadalmi szövetségek végeznék el. Így a népgazdaság a felszabadult munkaerőket az országnak is hasznos munkára használhatná fel, s a Hold utcai „fellegvár" hajléktalanoknak adna menedéket a tél hidegében.

Ujra működnek a fürdők

A nyári kánikula idején sem voltak olyan zsúfoltak a budapesti uszodák, mint most vasárnapon. Látszólag gondtalan emberek élvezték az úszás és a tisztálkodás örömeit. Bizony nagyon szükséges volt a fürdők kinyitása, de nem ártana, ha a járványveszély megakadályozása érdekében a szokásostól eltérően nagyobb mennyiségű klórt használnának az uszodákban.

Volna, volna . . .

Tegnap a kenyérüzlet előtti sorban találkoztam az öreg Kántor Gyulával. Portás volt néhány évvel ezelőtt valamelyik újpesti nagyüzemben, most nyugdíjban van. Régebbről ismerem, ott lakik valahol a környékünkön, vagy az Aradi, vagy a Szondi utcában, s tudom róla, hogy mindig azt tartotta és tartja magáról: ö sohasem politizál, mert a politika csunya mesterség. (Persze hallottam én már, hogy úgy szidta Rákosit, mint a bokrot, de hát ez szerinte nem politika, hanem „az igaz érzelmek kitörése" volt.) Ahogy ott sorban állunk, egyszer csak felém fordul, s kérdezi:

— Aztán, hallotta maga is?

Tudtam, hogy a délelőtti Kádár-beszédre gondol, s rámondottam, hogy: igen.

— Aztán mi a maga véleménye? Mert nekem meg van...

— Talán már politizál is Kántor bátyám? — így én.

— Politika ide, politika oda, hallja, ezt a beszédet neki kellett volna elmondani 23-án este a rádióban, akkor nem úgy nézne ki a Körút, meg a Rákóczi út, mint most. De nem ám... — És tűnődve hozzátette: — Persze, volna — volna... Utólag mindig okosabb az ember. Meg aztán nézze, bizom én abban, hogy fölépítjük a Körutat is, meg a Rákóczit is, meg a többi romot is...

Ebben maradunk, mert ránk került a sor az üzletben, s kenyérvásárlás közben csak nem politizál az ember...

Kórházi látogatás

Nem akármilyen, megszokott vasárnapi látogatásra indultunk. Az Üllői úti gégeklinika valamennyi sebesültjének szólt e látogatás. A hatalmas épület aknaszilánk-tépte ablakkeretei üresen meredeznek a belépőre. A folyosókon, lépcsőházakban, minden talpalatnyi helyen sebesültek fekszenek. Bekötött fejű fiatalok, gyerekek állnak körül, s mindegyik egyre kér: értesítsük hozzátartozóikat. Lehetetlen eleget tenni kérésüknek. De talán mégis...

Az egyik ablakkereten véletlenül épségbenmaradt hőmérő higany száia tíz fok meleget mutat. A kék szálacska az emberi hangok arra intenek: szén, meleg szükséges a kórházaknak. Itt is ez a legfőbb hiánycikk, meg az ablaküveg. Élelemben, gyógyszerben van, még jókedvben sincs hiány, de a meleget még a biztató szavak sem pótolják. Meleget kér Nákó András adjunktus, meleget kérnek a megsebesült fiatalok. Enélkül megáll az orvosi tudomány, nem tudnak gyógyítani. A betegek teljes felépülését csak közösen tudjuk elősegíteni. Ez ma minden sebesült üzenete, amit ezennel nyújtunk át az illetékeseknek.

Egy kis festéktan

Most már, több mint három hét távlatából világossá kezd válni előttem Szemétgödri úr lelki válságának története. Ő maga, pontosabban ők maguk, a szemétgödriek tucatjai panaszkodnak vasárnap óta lelki válságról, s végre meg tudom érteni őket.

Szemétgödri — régi jó ismerősünk — jelen van a társadalmi osztályok mindegyikében. Desztillált osztályok ugyanis nincsenek. Először az ötvenes évek kezdetén találkoztam vele. Éppen tapsolt egy népgyűlésen, széles, öntudatos karcsapásokkal, ütemesen, mint egy rezesbanda cintányérosa, miközben fülig nyílt szájjal s vizilónyira tátott torokkal önfeledten olvadt bele a ritmikus éljenkórusba. Szemei — ezek a szabványosított lelkesedéstől csillogó szemek — izgatottan röpködve keresték a káderes vizsla tekintetét, hogy vajon látja-e, megjegyzi-e ezt a nagyszerű viselkedést.

S persze Szemétgödri ott volt az október 23-i tüntetésen is. Tétován, riadt izgalommal bolyongott a tömegben. Tétovázott, mert attól félt, hogy egy ablakból még megláthatja — a káderes. Mit lehessen tudni, mi lesz holnap. A riadt izgalma is innen származott: „és ha mégis?" Mert ugyebár, akkor csinálni kell valamit, legalább egy-két jelszót kiáltani, kezet rázni valakivel és biztosítani róla, hogy ő mindig utálta Gerőt és titokban Kossuth-képet őrzött a párnája alatt. Óh, bárcsak előkerülne most valaki, egy fényképezőgéppel, lekapná őt, azután odacsúsztatná neki a filmet, hogy nesze pajtás, ha egyszer még kell, hát használd fel, ha nem kell, semmisítsd meg.

Amikor ropogni kezdtek a fegyverek, Szemétgödri hazarohant, s három napig nem merte kidugni a fejét a lakásból, azután is csak úgy ment le egy kis kenyérért, hogy gomblukába tenyérnyi kokárdát, karjára pedig hatalmas vöröskeresztes karszalagot tűzött. Közben tájékozódott és fejében egymást követték az izgalmasnál izgalmasabb gondolatok.

Kedden már döntött. Átfesteni! Fellépni a főnök ellen és mnidenki ellen, aki a ranglistán előtte van, akkor azután ő is lépik egyet. Ha nem mindjárt hármat! Mert kérem, forradalmi időket élünk.

S miközben egy nemzet nagyszerű, önfeláldozó forradalmát vívta, Szemétgödri már akcióba is lépett. Túllicitált. A dolgozók az üzem korrupt vezetőinek eltávolítását követelik? Követelem, távolítsanak el minden vezetőt! A nép nem tűri a kormányban a Rákosi-klikk embereit? Követelem minden kommunista politikus letartóztatását! Nyüzsgött, rohangált, jelszavakat ordított, már maga sem tudta, miket. Egyszer azt kiabálta, hogy „közös japán—magyar határt!", azután a fizetések háromszáz százalékos emeléséért szállt síkra, s az üzemi gyűlésen azt mondta legjobb barátjára, hogy „ki innen ezzel a moszkovitával!" A megkergült karrierista szédületes haláltánca volt ez. Mert Szemétgödri mindezidő alatt a legkegyetlenebb halálfélelemmel küzködött. Ő is nagyon jól látta, hogy előrenyomul az ellenforradalom, s ha nemzetiszínűre még talán valahogy, de zöldre már aligha sikerülhet átfestenie magát. És miközben nappal az üzemi helyeken egyre szélsőségesebb jelszavakat harsogott, éjjel már nem mert hazamenni, hanem egy örökké higgadt nénikéje díványán húzódott meg.

Mire esküdjek, hogy Szemétgödri nélkül soha sem tudott volna ily komollyá válni az ellenforradalmi veszély? Hiszen a maroknyi fegyveres ellenforradalmi csoportok sosem számíthattak volna arra, hogy jelentékeny tömegek követik őket. De keddtől szombatig már nem a forradalmi tömegek igazságos szavát hallotta az utca, hanem Szemétgödriék gyomorforgató önbiztositásának eszeveszett koncertjét. Ez a koncert volt a kísérőzene és a morális talaj az akasztásokhoz, önkényeskedésekhez s a fosztogatáshoz.

Tudják, ki ez a Szemétgödri? Ez az ember a tizenkét éves Rákosi-korszak legocsmányabb, és legszívósabb szüleménye! Szemétgödrit káderlapokkal, besúgórendszerrel, hivatalnoki és funkcionáriusi kasztszisztémával, tudományellenes pártoktatási hálózattal, kötelező műlelkesedéssel, intézményesített talpnyalással tenyésztették.

Az elmúlt héten ismét találkoztam vele. Szárnyaszegetten, kokárda nélkül állt a sarokban, egykor vérpiros ábrázatán zöldes foltokkal. Nem volt nehéz leolvasni a képéről, hogy min töpreng. „Most hogyan fessek át?"

Bizony, bizony, most mi lesz veled, Szemétgödri? Visszafesteni tán még lehetne, dehát ne is haragudj, nekünk vissza nincs utunk. Mi forradalmárok voltunk, maradunk, leszünk, forradalmat csináltunk a Rákosi-klikk rémuralma ellen, győztünk s vissza nem táncolunk. Az ellenforradalomnak is befellegzett. A teljes nemzeti függetlenséget kivívjuk és biztosítjuk. Itt valami olyasmi lesz, amit nem vártál: magyar szocializmus, de a legszélesebb, színtiszta demokrácia alapján. Elszámítottad magad.

Most már nagyon kérünk, ne is próbálkozz az újbóli átfestéssel, mert bizony mondom, vitriollal szedjük le rólad a lakkot.

Szabó István László

Szüntessük meg az önkényes lakásfoglalásokat

Még dörögtek a fegyverek, amikor akadtak olyan csoportok, amelyek már nem a barikádok felé tartottak, hanem a megüresedett lakások, párthelyiségek és székházak felé...

Az elmúlt évek bűnös lakáspolitikáját próbálták saját számlájukra megoldani ezek az emberek. Közülük számosan voltak zavarosban halászók, akik a forradalom tüzénél melegítették saját pecsenyéjüket.

A Bajza utcai volt MDP Budai Járási Bizottság kapuján felragasztott cédula közli a világgal, hogy itt a Bányászati Tervező Intézet 13 családja lakik. A kaput Cseh Józsefné a gondnok nyitja ki, aki sírva panaszolja, hogy nem bírja tovább idegekkel.

— Képzelje, nem egyszer géppisztolyt fogtak rám, hogy adjak lakást, — mondja — de miből? Tele van az épület emberekkel pedig — nem rossz indulatból mondom — ez a ház nem lakásnak való. 1947-ig itt volt a József Attila kollégium és most is valami kollégium félét kellene itt létesíteni, mert a családok nem tudják kihasználni ezeket a nagy termeket.

Bementünk egy ilyen terembe. A hatalmas helyiségben bizalmatlanul fogadtak a terem „gazdái": Rősty János és sógora Kőté Ernő. Ebből a teremből három esetleg négy szobát is tudunk csinálni, — magyarázzák. Többre nemis tartunk igényt, — jegyzik meg szerényen.

— Idáig hol laktak?

— Kőbányán a városi házakban, de azok nagyon kicsik, — hangzott a válasz.

Végigjárjuk a termeket és a szobákat. A beköltözött lakók elbeszéléséből az tűnik ki, hogy mindegyiküknek akadt indoka a lakásfoglalásra. Mégis úgy éreztük, hogy valami nincs rendben. Nincs rendben azért, mert az üres lakásokat elsősorban azoknak kellene adni, kiknek szétlőtték a lakását az elmúlt hetek harcaiban. Vagy olyanoknak, akik idáig tűrhetetlen lakásviszonyok között éltek.

A legsürgősebben össze kellene írni az üresen maradt lakásokat, vagy lakásnak alkalmas irodahelyiségeket, pártházakat s egy központi szerv ossza ki a rászorultaknak. Véget kell vetni az önkényes lakásfoglalásoknak, mert így egyáltalán nincs biztosíték arra, hogy a valóban rászorultak költöznek be az üresen maradt épületekbe.

Fodor Sándor

Hétfő reggel egy zálogházban

FIATAL FÉRFI LÉP A TEREMBE tétován néz körül a rácsos ablakok során, s amikor tekintete a „Pénztár" feliratú ablakra téved, látszólag megnyugszik. Fázósan húzza be nyakát kiskabátjába, ahogy beáll a várakozók sorába. Néhány perc múlva Gacsáy István boldogan nézegeti télikabátját és mélyre bújik a meleg szövet közé. Most hiszi el csak véglegesen, hogy a kormány utasítása megfelel a valóságnak: minden zálogházba csapott ruhanemű — ellenszolgáltatás nélkül — visszakapnak tulajdonosaik. Elégedetten néz maga elé, hisz ők is itt állnak a tél előtt egy fillér nélkül. Bizony a két télikabátot nem tudta volna kiváltani, ha nem jön közbe... na de most már semmi baj, legfőbb gondján már segítettek.

MÉG CSAK REGGEL 9 ÓRA de a BÁV ötös számú zálogház fiókjában Gacsáy István a 260-ik, akinek ma beváltották zálogcéduláját. Ez a forgalom szombaton sem volt kisebb. Öt óra alatt 1400 tételt adtak ki a zálogház dolgozói.

— Huszadikáig minden ruhaneműt ki adunk — tájékoztat Molnár Mihály fiókvezető, majd a zálogkölcsönre szorult dolgozók — mert többségükben őket látni a hosszú sorokban — megelégedettségéről és fegyelmezettségéről beszél. Nem kellett ide karhatalom. A felek maguk vigyáznak a rendre. Ez a zálogház dolgozóinak munkáját is megkönnyíti.

— Mi lesz az ékszerekkel?

— Minden olyan hír, ami az ékszerek visszatartását bizonyítja, hamis, — folytatja a fiókvezető, — csupán arról van szó, hogy bonyolulttá tenné munkánkat, ha most ékszerek kiadásával is foglalkoznánk. Zálogházunkban 20-a után, amikor már minden ruhaneműt kiadtunk bárki kiválthatja — természetesen pénzért — elzálogosított ékszereit.

VÉGÜL MÉG EGY ÖRVENDETES HÍR: Molnár Mihály értesülése szerint egyetlen budapesti zálogházat sem érte sérülés. Minden ruhaneműt és ékszert hiánytalanul megkapnak tulajdonosaik.

Czizmár—Madarász

Rendőrségi hírek

Veszprém megyében az elmúlt napok folyamán a rendőri szervek nagymennyiségű fegyvert és lőszert gyűjtöttek össze. Így 1 gépágyút, 7 géppuskát, 31 golyószórót, 3876 hadipuskát, 485 géppisztolyt, 210 pisztolyt, 2350 kézigránátot és körülbelül 12 métermázsa lőszert foglaltak le. Lefoglaltak még 64 lopott gépkocsit is.

*

A pilisvörösvári rendőrőrsön egy 150 főnyi fegyveres csoport jelentkezett a fegyverek beszolgáltatása céljából.

*

Érdligeten mintegy 25 főnyi csoport — köztük sok bűnöző — fegyverekkel rendelkezik és mint nemzetőrök ténykednek a községben. A rendőrségi szervek ezeknek a személyeknek a lefegyverzésére intézkedtek.

*

Kertó József kecskeméti lakos ellen fosztogatás miatt büntető eljárást indítottak. Őrizetbe vettek egy szökött rabot is, akinél egy Budapesten lopott Pobeda-gépkocsit találtak.

*

Pulai Sándor jánoshalmai lakos az Ásványolaj Vállalattól egy 3 millió forint értékű műszergépkocsit lopott. A tettes elfogására, valamint a gépkocsi felkutatására a nyomozás megindult. Az ellopott gépkocsi rendszáma: IB—394.

*

Szegeden és Csongrád megye egész területén rend és nyugalom uralkodik. Az elmúlt 24 órában semilyen rendellenes esemény nem történt. A lakosság hangulata nyugodt, a város a megszokott, békés képét mutatja. Valamennyi üzlet nyitva van és a villamosok is közlekednek. Árucikkekben általában nincs hiány.